

helt var bukket under? Jakobe, som dog selv havde gennemgaaet en Del, havde jo ogsaa forleden undrende spurgt, hvorfra dog Moderen havde faaet denne næsten overmenneskelige Kraft til med sit svage Legeme at bære alle Skæbnens tunge Tilskikkelser uden engang at klage.

Ja, hvorfra havde hun faaet den? Ved hvilken indre Magt havde i det hele den ældre Slægt bjerget sig saa nogenlunde frelst gennem Datidens Ulykker, gennem Krigsaarenes frygtelige Ophidselse og den dødlignende Lamhedstilstand, der fulgte efter, ... gennem hele denne blodige Sammenstyrtning, paa hvilken Moderens Lidelseshistorie var som et Sindbillede?

For sit eget Vedkommende havde Moderen jo ikke været i Tvivl om Svaret. Han huskede et Ord, hvortil hun i Samtaler stadig kom tilbage:

Det er jo dog, o Herre Krist!
min Ære ej, men din forvist!

... Han rejste sig med en pludselig Kuldefornemmelse og gik et Par Gange op og ned ad den lange Løbemaatte, der var lagt langsad Dækket. Men hans Ben var for tunge, hans Hoved saa træt af de sidste Dages Sindsbevægelser. Han satte sig derfor igen paa Bænken og gav sig til at se ud over Vandet.

Skibet havde et Par Gange under sin Fart passeret nogle store, ensartet byggede Fiskerbaade,